

Kejti Marš

MOJE
SVE
na
SVETU

Prevela
Tatjana Milosavljević

■ Laguna ■

Naslov originala

Katie Marsh

MY EVERYTHING

First published in Great Britain in 2015 by Hodder & Stoughton An Hachette UK Company

Copyright © 2015 by Katie Marsh

The right of Katie Marsh to be identified as the Author of the work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

All rights reserved.

Translation copyright © 2016 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Posvećeno Maksu i Ivi

Glava 1

HANA SE PROBUDI S parčetom tosta zalepljenim za lice.

Nevoljno otvorivši oči, shvati da su svetla upaljena, da je potpuno obučena i da su joj zubi neoprani. Iscrpljenost joj sipi iz svih pora. Žmirkavo se zagleda u sat na zidu i, obuzeta očajanjem, ponovo zatvori oči. Dva ujutru. Od svih dana, ovaj nije trebalo da počne ovako. Trebalo je da bude drugačiji. Početak nečega novog.

Skidajući raskvašeni tost s obraza i spuštajući ga na tanjir, ona protrlja bolni vrat. Na telefonu su se nasumice smenjivale neke plačljive stvari s njene plejliste i ona žurno pritisne pauzu. Čini joj se kao da joj je mesto u onim kredom ocrtanim konturama tela na mestu zločina. Pridigavši se na laktove, pređe pogledom po sveskama za pismene raširenim na kuhinjskom stolu.

„Dođavola.“ U snu je nekako uspela da prevrne čašu s vinom i sad su pismeni radovi učenika drugog razreda gimnazije o *Magbetu* izgledali kao da su obilato isprskani krvlju. Upita se hoće li joj poverovati ako kaže da je namerno to

uradila, ne bi li oživela komad. Zamislivši skeptičan izraz na licima svojih đaka, iskreno posumnja u to. Njihovi tinejdžerski pipci su u stalnoj potrazi za skandalima svake vrste i podozrevala je da će je školska govorkanja koliko do kraja nedelje poslati na raport kod direktora.

Začuje se signal za poruku. Stef je takođe usred maratonskog ocenjivanja pismenih.

Je li stigao kući? Jesi li mu rekla? x

Hana otkuca odgovor. Nije, i nisam.

Stef joj smesta uzvrat. Ali hoćeš? Obećavaš?

Hana ispusti uzdah. Hoću. Jer ćeš me u suprotnom daviti dok ne umrem. A ja bih ipak da pogledam sledeću sezonu *Skandala*.

Srećno. Ti to možeš x

Odmakavši stolicu da ustane, Hana udari u plodove svog najnovijeg pokušaja – od prvog trenutka osuđenog na propast – da prođe pored knjižare i ne kupi ništa. Pruži ruku i pomiluje umirujuće glatke korice, u velikom iskušenju da probdiye noć zadubljena u nečiju tuđu priču. A onda se seti šta danas namerava da uradi i nerado ustane, pa polako, promišljeno udahne i izdahne ne bi li smirila živce koji joj ne daju da normalno diše.

Tome. Napuštam te. Strah je probode kao kolac pri pomisli da će naglas izgovoriti te reči. Da će videti kako mu se otvaraju usta i oči sužavaju dok se taj poslednji put priprema da je napadne. To je jedan od njegovih talenata. Mejl. Glasovna pošta. Dobro staro vikanje. Oduvek je znao kako da je povredi.

Ona odnese tanjir u prepuni sudoper, uglavivši ga pored prazne limenke prebranca i prljave šerpe u kojoj se već uveliko razvijao neki novi oblik života.

Kasnije. Pobrinuće se za sve, ali kasnije. Penjući se stepenicama, redom pogasi svetla i usput raskopča svoju sivu

haljinu. Iznenađeno zastane pred vratima spavaće sobe začuvši muževljevo promuklo disanje. Beše pretpostavila da je još u kancelariji. Još jedan neodložan posao. Još jedno veče i noć koje provode razdvojeni.

Ona se tiho uvuče pod jorgan.

„Zašto me nisi probudio kad si stigao?“

Tomov jedini odgovor je hrkanje.

Grebuckanje.

Hana pokrije glavu jastukom.

Grebuckanje.

Još se čuje. Ona izvuče glavu i pogleda na sat. Pola pet. Još je mamurna od nedostatka sna.

Utom se ponovo začuje.

Ona se okrene. „Tome, može li to tiše?“ Glas joj je kreštav. „Pokušavam da spavam.“ Biće divno ako je uopšte sluša.

Nema šanse. Umesto toga, mrmlja nešto. Glas mu je šuškvav i nerazgovetan.

„Ukošš... ukošš... ukoššen.“

Ona s oklevanjem pogleda ka njegovoj strani kreveta. Začkiljivši kroz pomrčinu, ugleda figuru na podu. Ma super. Očigledno se sinoć latio viskija, a ne posla. Ponovo. Hana pruži ruku i gurne ga, ali ne dobije nikakav drugi odgovor sem stenjanja.

„O ljudi moji.“ Ona protrlja bolne oči.

„Ukoššen. Pommožiiii.“ Malaksalo pruži ruku i upali lampu na noćnom stočiću. Potom pogleda dole u njega, trepćući na iznenadnom blesku.

Nešto nije u redu.

Nešto opasno nije u redu.

Tom leži na podu, čudno iskrivljenog tela, očiju razrogačenih i preklinjućih kad nađu njene. Lice mu je pepeljasto-sivo i izobličeno, iskrivljena usta se naprežu da oblikuju reči koje Hana ne razabire. Užasnuta posmatra kako se desnom šakom slabašno odupire o drvenu nogu kreveta. *Grebuckanje*. Leva ruka mu je pod nemogućim uglom savijena ispod tela, prsti izvijeni naviše u deformisani kljun.

Dogodilo se nešto strašno. Hanino bilo zadamara kao pomahnitalo i ona navrat-nanos ustane, pa instinktivno pokuša da ga podigne. Napregne sve mišiće, ali njegovo telo je mrtav teret i on se samo sroza natrag na tepih. Ona se trgne čuvši ga kako je zastenjao, uplašena da je samo pogoršala situaciju. Usta su joj suva i panika preta da je uguši.

Potrebna im je pomoć.

„Ne boj se, Tome.“ Prsti joj drhte dok uzima telefon da pozove hitnu pomoć. „Ne brini. Biće sve u redu. Bićeš dobro.“

Ako to dovoljno puta ponovi, možda naposletku i sama poveruje.

Dežurni se odmah javio i glas joj podrhtava dok moli da pošalje pomoć. Dok naglas izgovara reči, sve postaje zaprepajućuće stvarno. U Tomovim očima ogleda se užasan strah i ona pruži ruku i pomiluje ga po kosi. Mekana je kao u malog deteta. Prošlo je tako mnogo vremena otkako ju je poslednji put dodirnula.

Dežurni joj postavlja pitanja koja je dotad čula samo na televiziji. Šta se desilo. Ko. Kad. Gde. Dok odgovara, trudi se da vlada svojim drhtavim glasom, i on joj kaže da će ambulanta kola vrlo brzo stići. Hana uhvati sebe kako se pita ko je taj dežurni. Kako izgleda. Može li joj reći šta joj donosi budućnost.

Možda je bolje da ne zna. Ona spusti slušalicu i načas ostane sasvim nepomična, dok ne začuje Toma kako mumla

nešto što liči na njeno ime. Klekne na pod i stavi mu glavu na svoje krilo, otklanjajući budućnost i trudeći se da mu pruži kakvu-takvu utehu. Uzme njegovu desnu ruku u svoju, a on joj stegne prste, i zajedno čekaju šta će biti.

Ruka mu je hladna. Teška. Poput odgovornosti.

Nekoliko minuta kasnije stignu dvoje radnika hitne pomoći – muškarac i žena čija je imena Hana smesta zaboravila ali čija će lica pamtiti dok je živa. Ona se popne za njihovim zelenim uniformama uz stepenice i uđe u sobu.

„Šta nije u redu? Šta mu se desilo?“ Hana počne da se tresu, pa skrsti ruke na grudima u uzaludnom pokušaju da se smiri.

Ženin kestenjasti konjski rep poigrava dok se spušta na kolena pored Toma. Izgleda jedva dovoljno stara da kupi alkohol, ali njena smirena usredsređenost dok meri Tomu puls umirujuće deluje na Hanu. „Još nisam sigurna. Pregledaću ga.“ Zagleda mu se u lice. „Zdravo, Tome. Kako ste?“

„Ukošš... ukošš... ukoššen.“

„Okej.“ Devojka klimne glavom kao da on sasvim normalno govori. „Sada ću uraditi nekoliko testova, tako da možemo što pre da vas namestimo tako da vam bude udobnije. Možete li podići ruke, molim vas?“

Hana ne diše. *Hajde, Tome.*

Desna ruka mu se podigne, ali leva ostane da mu leži pokraj tela.

Hana svom snagom poželi da se ona pomeri.

Ništa.

Hanu ponovo počne da hvata panika i ona se okrene onom muškarcu. „Hoće li mu biti dobro?“

On je pogleda, u očima mu se vidi da su vesti nepovoljne. „Jedna strana lica mu se spustila, govor i kretnje su otežani, pa je najverovatnije reč o moždanom udaru. Ali biće potrebne dodatne analize da se ta dijagnoza potvrdi.“

„Moždani udar? O gospode.“ Ona pokušava da odagna suzama natopljene uspomene na svoju dadilju iz detinjstva kako balavi u bolničkom krevetu.

„Odvešćemo Toma smesta u bolnicu.“ Muškarčev glas je smiren. Namenjen da ohrabri.

„U redu.“ Hana s mukom nastoji da se usredsredi. U glavi joj se ori MOŽDANI UDAR, diše brektavo. Zabada nokte u dlanove da zaustavi suze. „Mogu li i ja s njim?“

„Naravno.“ On taktično obori pogled. „Mada ne bi bilo loše da se prvo obučete.“

Ona pogleda naniže u svoju majušnu ružičastu majicu. Da. Dobro se setio, treba da se obuče. Izvadi prvo što ugleda u ormaru i ode u kupatilo da se presvuče.

Kad izađe, još se mučeci da krutim prstima zakopča farmerke, ugleda Toma u prenosivoj stolici, bolničari ga nose niz stepenice. Kratka kosa mu je natopljena znojem. Pogled mu je bezizrazan, a smrtnički blede lice klata se sagnuto udesno, surovi kontrast energiji i sreći kojima zrači muškarac sa svadbenih fotografija na zidovima, koji samo naglašava njegov iznenadni sunovrat. Suze je peku u očima od šoka što ga vidi ovako bespomoćnog. Ovako smrtnog.

Mora mu pomoći. Kako god može. Ona nabaci kaput i skine torbu s vešalice u predsoblju, pa izjuri kroz vrata. Zatvarajući ih, krajičkom oka ugleda nečiji odraz u mračnom oknu prozora dnevne sobe. Plava rotaciona svetla na ambulantskim kolima osvetljavaju razbarušenu kovrdžavu kosu. Belo lice. Užasnut pogled.

Potraje sekund dok ne shvati da je to ona.

* * *

Ambulantna kola vitlaju vratolomnom brzinom ulicama južnog Londona i deset minuta kasnije nađu se pred bolnicom. Jasno je da je važan svaki sekund.

Tom je u opasnosti.

Tom može da umre.

Ne sme da razmišlja o tome. Kad se vrata otvore, Hana siđe na asfalt pripreivši se za udar januarskog vetra. Bolničari trčećim korakom odguraju Tomova nosila prema crvenom natpisu HITNI SLUČAJEVI što zlokobno sija u tami. Mimoilazeći se sa suvonjavim muškarcem koji stoji pored upadljivog natpisa ZABRANJENO PUŠENJE, Hana uzme Toma za ruku. Onaj čovek prkosno povlači dimove iz cigarete i namigne joj dok prolazi pored njega. Gest je toliko neprimeren da joj dođe da ga ošamari.

Nema vremena.

Bolničari uguraju Toma u bolnicu; prema njima se odmah uputi visoki muškarac sa senkom tek izniklih čekinja na licu, tamnih koliko i njegovi podočnjaci. Gura kraj kravate u košulju i osmehuje se, ali Hana vidi iznurenost ispod tog osmeha.

„Zdravo, ja sam doktor Malik, dežurni neurolog. A vi ste...?“

„Hana.“ On već razgovara s bolničarima, koji guraju Toma dalje niz hodnik. Reči lete tamo-amo. Cerebralna arterija. Moguća hemoragija. Svaka je samo sve više plaši.

Tom je tiho oko uragana. Stegne mu prste, ali on na to više i ne reaguje. Oči su mu sad zatvorene i Hana vidi da joj se na očigled gasi. Neće mu dozvoliti. Smogne svu snagu za koju zna da mu je potrebna i prigine se tako da joj se usne nađu pokraj njegovog uva.

„Drži se, vojniče.“ To je milošta iz starih vremena i njemu kapci zatrepere i podignu se. Pogledi im se na sekund sretnu i ona oseti kako je obliva nada. A onda mu se oči ponovo zatvore.

„Tome?“

Ništa.

„Tome?“

Ne. Neće ovo dozvoliti. Ona se okrene prema bolničarima, ali oni već guraju Toma kroz bledožuta dvokrilna vrata na kojima piše SALA ZA REANIMACIJU. Uputi se za njima, ali doktor Malik je zaustavi. Dok se vrata zatvaraju, načas ugleda bleštava svetla i oseti metalni zadah krvi. Žuč joj navre u grlo i ona šumno udahne vazduh kad joj doktor Malik priđe.

„Podvrgnućemo vašeg muža još nekim analizama. Posle toga ću znati da vam kažem nešto više.“ On pokaže neke sive plastične stolice. „Sačekajte ovde, molim vas. Slobodno pozovite nekog, da ne budete sami.“

„Ja...“ Ali njega već više nema tu.

Sama je.

Prestravljena je.

Sedne, ali zaključa da će je od „ergonomskog“ dizajna stolice samo zaboleti kičma. Odmah ustane i zagleda se u operutani zid preko puta. Boja je podseti na Tomovo lice jutro posle ražnjića koji mu nisu prijali.

Razmišlja o njemu kako tamo leži. Bepomoćan.

Stisne pesnice.

Daj, Tome.

„Dobro si, dušo?“

Hana se naglo okrene kad se onaj što je napolju pušio spusti svom težinom na dve stolice odjednom. Potom se nagne prema njoj i ona se nađe obavijena nimalo prijatnim oblakom ustajalih alkoholnih isparenja.

„Nisam dobro.“ Odmakne se od njega. Samoća joj najednom ne deluje tako loše.

On se zakašlje, šljajm mu prašti u plućima. „Onaj tamo unutra ti je muž?“ Klimne glavom prema bledožutim vratima, a onda se zavali na naslon i raširi noge. Hana odvrti pogled od nezgodne rupe na njegovim farmerkama.

„Jeste.“ Glas joj je piskav i napregnut.

„Dugo ste u braku?“

Ona pogleda u ona dvokrilna vrata, očajnički priželjkujući da zna šta se iza njih dešava. „Pet i po godina.“

Onaj muškarac klimne. „Nikad nisam uspeo da sastavim toliko.“

Hana ne može da kaže kako je to iznenađuje.

Trgne se kad doktor Malik odgurne vrata da izađe. Na licu lekara ogleda se ozbiljnost koju ne želi da razume.

„Dođite, Hana. Sad možemo da razgovaramo.“

„Srećno.“

Saputnik iz čekaonice podigne palac hrabreći je. „Biće on dobro.“

„Nadam se.“

Bila je svesna da se hvata za slamku.

Duboko uzdahnuvši, uđe za doktorom Malikom u salu za reanimaciju.

Stalni gost *Kokoa* u Sohou

Leto 2006.

KAD JU JE UPOZNAO – Hanu – pio je milkšejk sa sladom. Bila je konobarica u fantastično kratkoj suknji, s crnim uvojcima na silu zguranim pod ružičastu bejzbol kapu. Ništa nije želeo toliko kao da pruži ruku i oslobodi ih.

Bila je tako puna života. Tako puna smeha i priče. Tako izvan njegovog dometa.

Zagledajući oko sebe, konstatovao je kako je većina muškaraca u restoranu zaljubljena u nju – uključujući i one što igraju za drugi tim. On je bio samo ćutljivi student u čošku. Ustanovio je da se svaki put kad ona priđe da ga posluži skriva iza svojih udžbenika prava, a da ono malo samopouzdanja nestaje dok se preznojava nesuvislo mrmljajući i izgarajući od želje da kaže nešto duhovito.

Ali vrebao je svoj trenutak i ispijao toliko preskupih milkšejkova da je morao da skuplja prekovremene sate u pabu. I da probuši novu rupicu na kaišu. Jednog dana je njegovo strpljenje bilo nagrađeno. Baš je stizao u restoran kad je ona izašla na cigaret-pauzu. Rekao joj je zdravo i pružio svoj upaljač s Union Džekom.* Prilika da ostavi utisak na nju. Da uspostavi kontakt. Najzad.

* Union Jack, ime od milja za britansku zastavu. (Prim. prev.)

Upaljač je škljocnuo u prazno.

Pokušao je ponovo. Ništa. Osećao je kako ga hvata panika. A onda je ona stavila svoju malu ruku preko njegove, da je smiri, i suknuo je plamen. I pogledala ga je. Istinski ga je pogledala. Krupne smeđe oči su ga ispitivački posmatrale. Crvene usne su se izvile u osmeh. Bila je tako blizu da nije mogao da razmišlja jasno. U vazduhu se osećao miris crvenog marlboroa. Bilo je sad ili nikad.

Usne su mu se pomerale. Očigledano su obrazovale reči. „Nikada pre mi se nije dopala devojka s bejzbol kapom.“

To sasvim sigurno nije bio njegov najsvetliji trenutak. Među njima se razjapila pauza, dovoljno dugačka da ga učini deset godina starijim. Oborio je pogled. Sranje. Uprskao je stvar. A onda...

„Nikada pre mi se nije dopao frajer koji ne ume da priпали cigaretu.“ Ton joj je odisao tako nepomućenim mirom da je morao da je pogleda još jednom. Da proveri. U njenim smeđim očima ugledao je nestašnu iskru dok je izduvavala predvidljivo savršen dim. „Pitala sam se koliko će ti još dolazaka biti potrebno da te navedem da progovoriš.“ Osmehnula se. „To je bio dugačak pohod, vojniče.“

Odvažio se da izdahne. „Pa, hteo sam da trenutak bude pravi.“ Pored njih je prošlo razdragano žensko društvo koje je slavilo devojačko veče, namereno da se žestoko provede u Sohou. Široko se osmehnuo. Negde iznad njih zalepršao je golub i on postade svestan nečega toplog i vlažnog na svom čelu. Dodirnuo je to prstima i zastenjao. „Naravno, golubije govance nije bilo deo plana.“

Zakikotala se i potom zabacila glavu u nesputanom, glasnom smehu. A on ju je pogledao i nasmejao se i sam, i obećao sebi da će uraditi sve što može da osvoji ovu neverovatnu devojku. Baš sve.

Glava 2

MIRIS ANTISEPTIKA ŠČEPA HANU za gušu kad je ušla u salu za reanimaciju. Trepće dok joj se oči navikavaju na neonsko svetlo i vidi da se doktor Malik okreće prema njoj, prolazeći prstima kroz sve raščupaniju kosu.

„Hana, možete li mi reći kad ste prvi put primetili simptome?“

U mislima traga za odgovorom, ali ne seća se ničega sem Tomovog tela na podu. Njegovih očiju kako se zatvaraju. Leve ruke koja kao da je zalepljena za telo.

Odmahne glavom ne bi li nekako odagnala te slike. Mora se setiti. Mora pomoći.

„Ne znam. Pre oko sat vremena, pretpostavljam.“

„A imate li ikakvu predstavu kad su počeli?“

„Ne.“ Čini joj se kao da je pala na nekakvom testu. „Tako mi je krivo što ne umem ništa da vam kažem. Kad sam legla, oko dva sata, on je čvrsto spavao.“ Iza ružičaste zavese, levo od sebe, ugleda načas muškarca kako s naporom diše u masku s kiseonikom kao da mu je svaki dah poslednji.

„Da li biste rekli da je generalno bio zdrav, u dobroj fizičkoj kondiciji?“

„Pretpostavljam da bih. Igra fudbal. I trči. Ponekad. Ili je barem donedavno bilo tako.“ Oseti se osujećeno. Trebalo bi da zna više. Da ume više da im kaže. Ali istina glasi da je u proteklih nekoliko nedelja provela više vremena u razgovoru s prodavcem u novinarnici nego sa svojim mužem.

„Puši li Tom?“

„Da. Dobro, ne mnogo.“ Prolaze pored polica na kojima su naslagane cevčice i igle. „Proteklih nekoliko meseci više nego pre.“

„A da li je u poslednje vreme imao nekih simptoma koji su se ponavljali?“

Napregne se da se seti. „Kakvih, na primer?“

„Glavobolje? Usporenost, loša koordinacija pokreta? Zaboravnost?“

Ona razmisli. „Ima jake glavobolje kad je mamuran.“

„A koliko se to često dešava?“

„Pa, u poslednje vreme, takoreći svakog dana.“

„I sigurni ste da je pio? Pre tih glavobolja?“

„Da.“ Ona potvrdno klimne, mada je kopka nesigurnost. Više se i ne trudi da ga pita. „Zašto?“

Doktor Malik ne odgovori i ona ode za njim do pregrade na samom kraju sale, gde na krevetu ugleda figuru u ružičastoj bolničkoj spavaćici. Za grudni koš mu je zakačeno mnoštvo isprepletenih žica, crni monitor piskavim zvucima prati njegove vitalne funkcije. Medicinska sestra u tamnoplavoj uniformi kači mu na lice masku s kiseonikom, tiho mu govoreći nešto dok mu navlači remen preko glave.

Hana je taman htela da krene dalje, kad shvati da je doktor Malik stao i da povlači naviše metalne letve na bočnim stranama kreveta.

Ponovo pogleda onu figuru. Tamna kosa i burma na ruci. Tom.

Hana podigne ruku do usta kad joj se iz grla otme jecaj. Tom više ne liči na ljudsko biće. Sveo se na žice, vene i udove. Ovo ne može biti onaj isti čovek koji ju je s lakoćom preneo preko praga. Koji je proslavu njihove veridbe proveo mučkanjući u šejkeru za koktele avetinjski ljubičaste *hantinije*. Koji je cele noći vozio stari ford eskort kako bi joj doneo korpu s tortom, stiltonom i amaretom za njen „prvi dan profesorovanja“.

Najednom se sećala samo lepih vremena.

„Hajdemo.“ Doktor Malik počne da manevriše Tomovim krevetom i izgura ga u hodnik. Tamo krevet preuzme bradati pomoćni radnik, kako bi doktor mogao da se usredsredi na pacijenta. Dok ga guraju kroz desantne prepreke od praznih kolica, kartonskih kutija i glomaznih metalnih kaveza punih posteljine, medicinska sestra je sve vreme pored Tomovog uzglavlja.

Hana trči ne bi li održala korak s njima. „Kuda idemo?“

Doktor Malik podigne Tomovu levu ruku, ali ona padne. „Vodimo ga na skener, da vidimo šta mu se dešava u mozgu.“

Hani se zgrči utroba. „Šta tražite?“

Uđu u lift. Teška siva vrata se zatvore i kabina drhtavo krene naviše, penjući se izluđujuće sporo.

Doktor Malik proveri Tomu puls i potom podigne oči ka Hani. „Do moždanog udara dolazi kad se prekine dovod krvi u mozak, bilo usled začepjenja arterije ili zbog krvarenja u mozgu. Imate li sad bolju predstavu?“

Hana proguta knedlu. „Ja mislim, da.“

„Dobro.“ On klimne glavom. „Skener će nam pokazati šta se od to dvoje – ako se ijedno od toga – desilo Tomu.“

Hana uvrće kaiš torbice tako snažno da joj se useca u dlan.

Doktor Malik ponovo pogleda u Toma. „Kad budemo videli šta se unutra dešava, znaćemo i kako da ga lečimo.“

„U redu.“ Kad se lift konačno udostoji da stigne do željeznog sprata, Hana i dalje ne skida pogled s Toma. Prestravljena je njegovom nepomičnošću. U mislima se vrati na njihovu poslednju svađu – na energiju njegovog besa dok je koračao oko nje recitujući joj dugački spisak njenih mana. Naivna. Sebična. Isti stari spisak. Dok ga gleda kako nepomično leži na krevetu, zatekne sebe kako priželjkuje da sad više na nju. Kamo lepe sreće da može.

Doktor Malik pripomogne da izguraju krevet iz lifta. Nakon što skrenu za još jedan ugao, uđu na radiološko odeljenje. Deo oko prijemnog šaltera je mračan i negostoljubiv.

Doktor Malik ne staje. „Molim vas, Hana, sačekajte ovde.“

„Neću.“ Šake joj se zgrče u pesnice. „Hoću da budem s njim.“

On odmahne glavom. „Žao mi je. Ne možete tamo.“

„Ali molim vas?“

„Nivo zračenja je previsok. Bojim se da ćete morati da sačekate ispred.“ On nestrpljivo dobije prstima po Tomovom kartonu. „Moramo ga uvesti – svaki sekund je od presudnog značaja.“

„U redu.“ Kad Toma odvedu i ponovo ostane sama, rame na joj se pognu kao pod teškim teretom.

Atmosfera je sablasna. Hana ode do automata za vodu, ali nema nijedne plastične čaše. U želucu joj krči. Ona izvadi telefon i pogleda koliko je sati. Pola šest.

Dok pretražuje torbicu u potrazi za nečim za jelo, čuje kako uključuju skener. Naposletku iskopa kesicu ko zna kad kupljenih čokoladnih bombona, pa pokida najlon i otvori je. Nagnječene su i odavno su izgubile svaki oblik, ali šećer deluje utešno i ona ubaci u usta još jednu. Pa još jednu. I još jednu posle te. Trpa ih u usta pokušavajući da odagna osećaj

da joj se ceo svet ruši. Devet. Deset. Jedanaest. Potom zatvori oči i svet joj se svede na čokoladu i hrskavo punjenje koji joj pršte pod zubima.

Ubrzo začuje korake; doktor Malik priđe i sedne pored nje.

„Hana.“

„Da?“

„Skener je potvrdio da je Tom pretrpeo moždani udar.“

Ne ide joj u glavu. „Ali tek su mu trideset dve godine.“

Doktor Malik odmahne glavom. „Bojim se da to ništa ne znači. Blokiran mu je dotok krvi u deo mozga koji kontroliše levu stranu tela, i na snimku se vidi jedna manja oštećena oblast.“

„Jao bože.“ Hanine šake stežu jedna drugu toliko snažno da više ne oseća prste.

Doktor Malik nastavi. „Ne znamo kad su se tačno pojavili simptomi, stoga najbolje što možemo jeste da ga primimo na intenzivnu negu i pažljivo pratimo njegovo stanje. Za minut ćemo ga prebaciti gore.“

Uputivši joj napet osmeh, lekar se okrene i ode. Hana sedi i zuri u pod, dok joj se poslednja čokoladna bombona lagano topi na dlanu. Zatim zatvori oči i pokušava da se seti kako se moli.

Kad Toma izvezu iz sobe za snimanje, Hana skoči i ponovo ga uzme za ruku. Hladna je kao led.

Lift ih nerado odveze naviše i Toma odmah odguraju kroz još jedna dvokrilna vrata. Podigavši pogled, Hana shvati da ulaze na intenzivnu negu na neurološkom odeljenju.

Doktor Malik je ponovo tu. „Zasad ćemo ovde voditi računa o njemu.“ On pokaže ka zamračenoj sobi iza sebe. „Intenzivno ćemo pratiti njegovo stanje, a sestre će se starati da bude stabilan.“ Iz sobe dopiru disanje i noćno šuškanje.

On dá znak sestri na prijemnom šalteru, koja izade i pomogne da odguraju Toma u nišu s leve strane.

Doktor Malik se nagne prema Hani, govoreći tihim glasom.

„Sada ćemo da smestimo Toma u krevet. Možete li, molim vas, da sačekate ovde?“ On pokaza prema vratima s natpisom ČEKAONICA. „Brzo ćemo.“

„Zašto?“ Hana oseti kako je obuzima ljutnja. „Trebalo bi da sam s njim.“

„Trebam samo nekoliko minuta. Onda ćete moći da uđete.“

Toma ponovo okruže ljudi i Hana ostane sama. Priđe prozoru i zagleda se u reflektorima osvetljenu skulpturu pretećeg izgleda dole u dvorištu. Padne joj na pamet da mora da telefonira i javi lošu vest, i dođe joj da udari glavom u jedan od njenih uvijenih metalnih šiljaka.

Jedva joj i samoj ulazi u glavu šta se događa. Nema pojma kako da to saopšti drugima.

Ponovo sedne i izvadi telefon iz torbice. Duboko uzdahnuvši, okrene Džulin broj. Dok zvoni, zamišlja Tomovu sestru kako se izvlači iz zagrljaja muškarca s kojim se ove nedelje viđa, ko god on bio. Doduše, nije da očekuje da će slušalica biti podignuta – Džuli je poznata po tome što ume da se zanesvesti do podneva.

Otegnuto „Da?“ uhvati je nespremnu.

„Džuli. Ovde Hana.“ Trudi se da joj glas bude smiren. Utešan.

Ne vredi. Džuli je magnet za katastrofe. Ume da ih pronade čak i u najsrećnijim situacijama. „Šta je bilo? Šta se dogodilo?“

Hana dodatno spusti glas. „Bojim se da je Tom u bolnici. Doživeo je moždani udar.“

„Molim?“ Džuli dočeka ovu vest s kašljem koji kao da dolazi sa odeljenja antituberkuloznog zavoda. „Je li...? Je li još...?“

„Jeste, Džuli. Još je živ. Sad je stabilan i prate njegovo stanje.“

„Sranje.“ Hana čuje šuškanje i bezuspešno škljocanje upaljačem. „SRANJE.“

„Džuli?“

Hana začuje pljesak dlana o голу kožu. Muški glas kako ozlojeđeno gundđa. Džulinom cimeru neće biti dozvoljeno da još dugo spava.

Džulin glas, upućen tom nepoznatom muškarcu, oštar je. „Čuj, je l' možeš da nateráš ovaj prokleti upaljač da proradi?“

Duboki glas. „Džuls, tek je šest sati. Spavaj.“

Hana protrlja oči pokušavajući da ublaži bolnu napetost koja joj zateže obrve. Stenjanje se i dalje čuje. Potom opet Džuli. „Upravo sam saznala vrlo lošu vest, jebote, je l' ne možeš bar da mi pripališ prokletu cigaretu?“

Hana uzdahne. „Džuli?“

„Tu sam, ček sek.“ Hana ponovo začuje mahnito škljocanje. „Jebote, ovo ne radi, daj vidi šta mu je, života ti. Brat mi se šlogirao, čoveče.“

Hana iz nekog razloga stekne utisak da veza neće još dugo trajati. Duboko uzdahnuvši, kaže: „Slušaj, Džuls, situacija je loša, ali dobro je što su ga već smestili na intenzivnu negu, gde mogu da ga prate i daju mu odgovarajuću terapiju.“

„Znači, biće mu dobro?“

„Ne znam.“ Hana oseti kako je iscrpljenost konačno savlada-va. „Sad moram da idem, ali dođi čim budeš mogla. Molim te?“

„Ali kola su riknula. Ne znam kako da...“

Hana je prekine. Nek se snađe kako zna i ume, krajnje je vreme. „Sedi na voz. Dođi kako god znaš. Mi smo na intenzivnoj nezi u bolnici Kings lejn. Izvini, ali sad moram da se vratim kod Toma.“

„Okej.“ Džulin glas odjednom zvuči lomno. „Reci mu da ga volim. Molim te?“

„Reći ću mu. Vidimo se.“

Dok prekida vezu, začuje kako počinju jecaji.

Kad Hanu puste da uđe na odeljenje, Tom je u krevetu s podignutom ogradom, okružen pištanjem aparata i iglama. Na stalku iznad njega visi providna kesa za intravensku infuziju. Sedajući na stolicu pored kreveta i uzimajući ga za ruku, Hana oseti kako joj se želudac grči od straha.

Doktor Malik se nasloni na kraj kreveta i pogleda je. Zatim tiho progovori: „Naredna dvadeset četiri sata su veoma važna. Bićemo na oprezu zbog mogućih komplikacija i pokušaćemo da otkrijemo zašto je dobio moždani udar i koliko će mu rehabilitacije biti potrebno.“

Hana posmatra Tomovo disanje. Udah. Izdah. Staće, čini joj se, ako makar i na sekund skrene pogled u stranu.

I čini joj se da samo što nije zaplakala.

„Do kad smem da ostanem ovde s njim?“

„Dokle god želite.“

„Hvala vam.“

Kad on ode, Hana se okrene prema Tomu i upadne joj u oči koliko mladoliko deluje. Polutama briše bore prouzrokovane bavljenjem korporativnom advokaturom, sve dok se pred njom ponovo ne nađe muškarac koji nije skidao oči s nje u onom restoranu u Sohou. Srećna vremena... Ona podigne pogled do onih zlokobnih linija na monitorima, dok joj se niz obraze slivaju suze.

Poražavajuće je saznanje koliko su mnogo izgubili.

U taj mah postane svesna jedva osetnog pritiska na svojim prstima i, pogledavši naniže, vidi da se Tomova desna

šaka sklopila oko njene. Oči su mu takođe pune suza. Već godinama ga nije videla da plače.

Tome. O, Tome.

Miluje ga po licu i ćutke sačeka da mu se oči zatvore. Kad mu se disanje ujednači, seti se onoga šta je danas nameravala da mu saopšti. Reči koje su se nedeljama taložile u njoj. Mesecima.

Ona zarije glavu u šake i šapatom izgovori izvinjenje u šuškvu pomrčinu odeljenja za intenzivnu negu.

Niko ne čuje.

Račun: 35,75 funti, *Duga bar*

Leto 2006.

NA PRVOM SASTANKU ZAVRŠILI su u gej baru.

„Ovo baš i nije romantična atmosfera kakvu sam imao na umu.“ Osećao je kako klizi s barske stolice tapacirane lažnim leopardovim krznom i pokušavao da se laktovima uhvati za majušni metalni sto.

„Ne znam na šta misliš.“ Hana je skinula svoju kožnu jaknu i prošla prstima kroz bujne uvojke. Na uglu sjajnih usana poi-gravao joj je osmeh. Čeznuo je da ih poljubi, ali kad god je smogao hrabrosti da pokuša, ona je tog časa uzimala gutljaj svog pića ili zalogaj hrane.

Situacija ga je izluđivala.

Hana je sva otmena sedela na svojoj stolici. „Šta može biti romantičnije od ispijanja toksičnih margarita iz fluorescen-
tne ružičaste kofice?“

„Istina.“ Potvrdno je klimnuo. „Gledaš to u filmovima.“ Pijuckao je kroz slamčicu, skrenuvši pogled kad su se grudi mnogo muževnije od njegovih naslonile na šank pored njih. „Ali mislio sam više na muziku.“

„Molim?“ Složila je teatralno zaprepašćen izraz lica. „A ja mislila da si naročito zamolio di-džeja da pušta te stvari.“

Odmahnuo je glavom, dok je iz zvučnika treštalo *Take on Me* grupe A-ha. „Bojim se da nisam.“ Spustio je ruku na njenu, smatrajući se srećnim kad je nije izvukla.

Prsti su joj bili topli pod njegovima. „Tipičan student prava. Verovatno si prezauzet shvatanjem samog sebe suviše ozbiljno da ceniš dobru staru pop stvar poput ove.“

Prevrnuo je očima. „A ti si suviše vetropirasta studentkinja engleskog jezika i književnosti da bi pametnije razmišljala.“ Odmahnuo je glavom glumeći ozbiljnost. „A ako si fan ovih gluposti, bojim se da ću tada možda smatrati da ima osnova da precrtam tvoje ime sa spiska kandidatkinja za drugi sastanak.“

„Stvarno?“ Nagnula se napred i njemu se ukaza još jedna prilika da se divi pogledu koji mu je omogućavala njena duboko dekoltovana ružičasta bluza. „A ko je još na tom spisku? Ko mi je konkurencija?“

Podigao je obrve. „Bojim se da ih je previše da ih sad nabrajam.“

Odmakla se. „Tako, dakle. Ti si sve one večeri prošle nedelje – kad si rekao da ti ne odgovaraju zato što tada radiš u pabu – zapravo provodio izlazeći s drugim ženama?“ Ton joj je bio nestašan, ali video joj je treptaj zabrinutosti u očima pre no što se zagledala u sto. „Pa, pretpostavljam da je dobro da znam kako stojim.“

Nije umeo da kaže da li je ozbiljna.

Nagnuo se napred da je ponovo uzme za ruku, ali je stolica dala sve od sebe da mu pomrsi planove. Opasno se zaljuljao i jedva povratio ravnotežu. Samo hladno, Tome. Samo hladno.

„Veruj mi, Hana, u mom životu nema nikakvih hordi žena. Tu je moja mama. Moja sestra. I mnogo mi je draga gospođa kod koje kupujem subotnje novine, mada mi stalno pokazuje fotografije svoje bezbrojne unučadi. Ali to je otprilike to.“

Hana nije dizala pogled. „Stvarno?“

„Stvarno.“

Podigla je glavu i povukla gutljaj kroz slamčicu. Odahnulo je videći joj osmeh na licu. „Nisam bila istinski zabrinuta,

naravno.“ Ona odmahnu glavom. „Mislim, normalno, mene udvarači spopadaju kud god se okrenem.“

Podozrevao je da je to tačno. Ali bilo mu je jasno i da ona nema ni najbleđu predstavu da je tako. I zbog toga mu se samo još više dopadala.

Pokušao je da napumpa jedan biceps, ali mišić nije saradi-vao. „Dakle, ima sve da ih prebijem. Normalno.“

Nagnula se prema njemu. „Normalno.“ Potom se razro-gačeno zagleda u njega. „E, to bi bio pravi melem za oči.“

„Ma nemoj?“ Glumio je nezainteresovanost koju uopšte nije osećao.

„Da.“ Izvila je obrvu. „Nego, šta ću propustiti? Ako ne uđem u uži izbor za sastanak broj dva?“

On kao bajagi zatvori usta rajsferšlusom i odmahnu glavom.

„O, shvatam.“ Disko svetla su se odbijala od srebrnog pri-veska na njenom lančiću. „Opet se praviš tajanstven.“

„Tako je.“ Nagnuo se prema njoj. Usne su mu gotovo dodi-rivale njene. Konačno.

„Je l' ti to vibrira telefon ili si naprosto srećan što me vidiš?“

Potrajalo je sekund dok nije shvatio da je ipak još neće poljubiti.

„Vidi, stvarno.“ Izvukao je telefon. „Moja mama.“ Isklju-čio ga je i vratio u džep.

„Ovako kasno?“ Hana je delovala zabrinuto. „Jesi li sigu-ran da je dobro? Pozovi je, ako hoćeš.“

„Dobro je, što ne bi bila. Jednostavno voli da se čujemo kad završi smenu.“ On se odvaži da pruži ruku i pomilu-je Hanu po kosi. „Nego, hajde da se ponovo pravim tajan-stven. Sviđa mi se to.“

Prislonila mu je prst na usne. „Ućuti i poljubi me.“

I tako ju je poljubio. Imala je ukus citrusa i nade.

Iz zvučnika su se začuli Tejk det. Nije ni primetio.

Glava 3

„DOBRO SAM.“ DŽULI ODLUČNO klimne glavom. „Skroz sam dobro.“

Hana pogleda u korpu za otpatke pored Tomovog praznog kreveta. Prebroji prazne limenke dijet-kole u njoj.

Četiri.

Devet ujutru.

Džuli nije dobro.

„Sigurna si?“

„Jesam.“ Dok Hana gleda, Tomova sestra izvuče čokoladu iz džepa. Sa svojim drhtavim rukama i neprekidnim unosom kofeina, Džuli pre podseća Hanu na uspaničenu maturantkinju nego na devojkicu od dvadeset tri godine. Svakog trenutka će ispovrteti odnekud limenku red bula i slika će biti potpuna.

„Hoćeš li malo vode, Džuls?“ Hana pokaže prema plastičnom bokalu na poslužavniku pored kreveta. „Ovde je vruće kao u paklu.“ Znoj je pecka pod miškom i ona pokuša da spusti šolju s čajem ne bi li nekako stresla džemper s ramena.

Jedva pronade mesto među dopisnicama i poklonima kojima je zatrpan beli ormarić pokraj Tomovog kreveta. „Želje za brzo ozdravljenje“ mešaju se s bombonjerama i cvećem, a iz Tomove firme su nadmašili sami sebe poslavši *Selfridžisovu* voćnu korpu veličine osrednjeg labradora. Kruna aranžmana je ananas s uvredljivo veselom tirkiznom mašnom, a sve skupa je umotano u celofan koji pucketa čim ga pipneš.

Hana iznervirano prevrne očima. Tomove kolege očigledno nemaju predstavu koliko je situacija loša. Nedelju dana posle moždanog udara, Tom je još toliko iznuren da jedva može da žvaće, a kamoli da se izbori s poklonom, u koji je *Selfridžisovo* odeljenje za pakovanje uložilo maksimalni trud.

„Ne.“ Džuli gubi bitku s čokoladom. „Neću vode.“ Nestrpljivo pokušava da zubima pokida omot. „Dođavola.“ Nagne se napred i zarije glavu u šake.

„Ne nerviraj se, dušice.“ Čupave obrve muškarca u susednom krevetu spuštene su u usredsređenom nastojanju dok s mukom jede svoje jutarnje pahuljice. Desna ruka mu se podiže uz trzaje, grčevito stežući kašiku, i mleko mu kaplje po plavoj prugastoj pižami. Voštano žutilo njegove kože surovo se suprotstavlja nesnosnim ružičastim zidovima odeljenja za intenzivnu negu i pramenovima sede kose što mu štrče u stranu kao u nekakvom slabašnom pokušaju da jurnu u slobodu.

„Dobro jutro, Džone. Kako ste?“ Hana mu se osmehne, uto se i Džuli okrene prema njemu. Jedan strašan sekund čini se da će Tomova sestra eksplodirati, po četvrti put otkako je došla.

„Kô bog.“ Džonov osmeh je iskrivljen. Narandžaste pahuljice prsnu po sivom bolničkom ćebetetu kad on konačno izgubi bitku s kašikom. S naporom okrene glavu u stranu, a prodrone plave oči zaiskre u njihovom pravcu.

„Može da bude i gore, dušice.“ Smeje se grleno, kao gost u pabu posle fajronta. „Barem ne nosiš doručak na sebi, kao ja.“

Džuli usiljeno raširi usne u nešto nalik osmehu. Hana zna da ne voli upadice, pa se umeša pre no što Džuli stigne da mu odgovori. „Ali vi to radite sa stilom, Džone.“

„Ma nemoj?“ Starac pokaže brlju od mleka u svom krilu. „Pogledaj me, slika i prilika stila. A nekad bih...“

„Da. Dakle, samo trenutak. Izvinjavam se.“ Džuli ustane i navuče prugasti zeleni paravan između kreveta. Hana se nemim šapatom izvini Džonu pre no što ovaj nestane iza platna.

„Gospode. Ovde čovek uopšte nema privatnosti. Ali UOPŠTE.“ Džuli ozlojeđeno pređe pogledom preko ostalih stanara niše sa četiri kreveta. Hana nakratko razmotri zamišao da na čelu istetovira „izvinjavam se“. Uštedelo bi joj vreme.

„Mislim, jednostavno mi treba malo prostora da svarim ovo, kapiraš?“ Džuli se još bori s onim papirnim omotom. Pocepa ga, odlomi dve kockice crne čokolade. Ubaci ih u usta ne ponudivši Hanu. Ništa iznenađujuće.

„Jednostavno sam stvarno zabrinuta, kapiraš? Ako je Tomu uspela da se pocepa ta...“ Džuli uvrće oko prsta pramen kose, buljeći u sivu tavaničnu oplatu u potrazi za inspiracijom.

Hana joj priskoči u pomoć. „Karotidna arterija?“

„Da, to.“ Džuli nestrpljivo klimne glavom. „Taman sam htela da kažem.“ Zatim uzdahne. „Ako mu se pocepala i šlogirao se, tada se možda...“ Oči joj se rašire, a glas joj zamre.

Hana ne progovara, očajnički pokušavajući da se seti nečega što bi rekla. Nečega utešnog. Nečega istinitog. Zna na šta Džuli misli. Čega se Džuli boji.

Zna da bi se na njenom mestu i sama bojala toga.

Džuli uzme još čokolade. „Tada se možda...“

Hana pokuša da pomogne. „Tada se možda to može desiti i tebi?“

Džuli potvrdno klimne. „Aha.“ Glas joj je jedva čujan. Hana joj vidi tamne podočnjake ispod krupnih zelenih očiju. Vidi kako gricka donju usnu. Vidi strah. Potrebu.

Otvori usta da nešto kaže, ali Džuli u taj mah zgužva omot od čokolade i ljutito ga zafrljači u korpu za otpatke.

Trenutak je prošao.

„Kako god. Nema svrhe razmišljati o tome.“ Džuli ustane i počne da premerava koracima prostor oko Tomovog kreveta. „Nema baš nikakve svrhe.“ Hoda brzo. Do prozora. Natrag. Do paravana. Natrag.

Hana se namršti osećajući najavu svoje svakodnevne glavobolje. Podigne ruke i pritisne dlanove na čelo u bezuspešnom pokušaju da je odagna. Diše duboko, uvlačeći miris ustajalog doručka i antiseptičnih limuna. Čezne za livadom ili vazom sa cvećem. U ovom času bi i vazduh na bolničkom parkiralištu, krcat odabranim izduvnim gasovima južnog Londona, predstavljao osveženje.

Ona pogleda u Džuli. „Hajde da razmišljamo pozitivno. Važi? Tom je sada stabilan. Počinje da govori. Zna ko je.“ Ona proguta knedlu. „Lekari stalno govore da mu dobro ide.“

Džuli prezrivo frkne i ispravi se do svoje pune visine. Sve i da se natakne na najviše potpetice koje ima, Hani bi trebale merdevine da joj dosegne do ključne kosti. „Aha, kako da ne. Isto su govorili i za moju mamu. Tako da to možeš da okačiš mački o rep.“

Hana nema odgovor na to. Umesto toga, zuri u izgužvane čaršave na Tomovom krevetu prisećajući se pakla kroz koji je prošla one beskrajno duge noći. Čak i sad, kad je Tomovo stanje stabilno, ne može da prestane da ga posmatra. Ne sme da se opusti, ni na trenutak. Dok se dani pretvaraju u